

[Lone Dybkjær]

tivt ind i forhandlingen om forslaget, og at man ville arbejde på at sikre en udformning af forslaget, der muliggjorde en opretholdelse af det høje sundhedsbeskyttelsesniveau, der her i landet er enighed om.

Socialdemokratiet gjorde det til en betingelse, at der var tale om en rådsprocedure. Med andre ord: Udfyldningen af rammedirektivet skulle vedtages politisk og ikke kun teknisk behandles. Dette accepteres på rådsmødet i december 1988.

Det vil sige, at allerede i 1988 ved vi, at der her er tale om en politisk sag og også noget, Danmark skal arbejde aktivt med. Så meget mere må det videre forløb forundre.

Sødestofdirektivet går nogenlunde glat. Farvestofdirektivet går galt. Kommissionen fremlægger farvestofdirektivet den 10. december 1991. I oversigtslisten til Markedsudvalget den 29. januar 1992 placeres direktivet som et mindre vigtigt direktiv, hvor der ikke udarbejdes oplysningskema, hvilket jo må siges at være ejendommeligt i betragtning af dels forhistorien, dels fordi der er tale om eksportinteresser lig fetaosten i størrelsesordenen milliarder af kroner, og selv om der er tale om klare konfliktproblemer mellem forbrugerinteresser og industriinteresser – igen fetaosten.

Den 27. september kommer Danmark i klemme på rådsmødet, og det er vi fortsat.

Der sker noget tilsvarende for »diversedirektivet«. Den 6. august 1992 optræder »diversedirektivet« på oversigtslisten fra Udenrigsministeriet som et mindre vigtigt kommissionsforslag. I betragtning af den situation, vi nu står i, og hvor miljøgarantien af hensyn til sundheden måske skal bringes i anvendelse, må det jo også siges at være noget af en fejlplacering.

Forløbet af de to sidste direktiver viser, at der slet ikke, i hvert fald ikke hvad Folketinget ved af, har været politiske signaler, der har ringet i tide.

I lyset af hele denne udvikling er mit spørgsmål til statsministeren derfor: Hvordan kan det gå så galt? Har der slet ikke været møder på specialist- eller embedsmandsniveau fra 1988 til 1992? Hvordan kan det gå til, at direktiverne placeres så forkert – forhistorien taget i betragtning? Og hvad er der sket efter fremsendelsen? Dér ved vi at der har været specialistmøder, men hvordan kan det gå til, at den politiske ledelse ikke er blevet informeret? Hvad kan vi derfor lære af forløbet, og hvilke konsekvenser vil statsministeren drage af sagen?

Besvarelse

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Den forespørgsel, vi i dag tager fat på, drejer sig om en for dette Ting forholdsvis sjældnen foreteelse, nemlig en åben og forhåbentlig også fordomsfri, nuanceret debat om dette i virkeligheden helt naturlige spørgsmål: Hvad kan vi lære af vore erfaringer?

Jeg vil gerne straks fra starten foregribe en af konklusionerne i min redegørelse. Det konkrete udgangspunkt for forespørgslen, det såkaldte diversedirektiv, der drejer sig om tilladte til sætningsstoffer til madvarer bortset fra farve- og sødestoffer, viser, at der er nogle ting, vi bør kunne gøre bedre. Hvordan kan vi følge den konkrete sag op, for den er jo ikke afsluttet endnu? Hvad kan vi lære af det konkrete sagsforløb indtil nu? Hvad kan vi gøre for at varetage de danske interesser endnu bedre? Et ordentligt svar forudsætter ikke alene en vurdering af det konkrete sagsforløb, det må naturligvis også tage udgangspunkt i vore grundholdninger til centrale dele af det europæiske samarbejde.

Lad mig starte her med vores grundholdning til EU-samarbejdet på dette område og andre vigtige EU-spørgsmål af samme karakter: sundheds-, miljøbeskyttelses-, arbejdsmarkeds- og forbrugerområdet. Her er sagen jo, at vi ofte har stået i et dilemma i forbindelse med fastsættelsen af reglerne til etablering af det indre marked.

Vi har som et lille land, et eksportorienteret land, en afgørende interesse i adgang til et stort indre marked, hvor varer og produkter kan afsættes uden mere eller mindre skjulte handelshindringer. Sådan er det ikke nødvendigvis for store lande med en økonomi, der i højere grad er rettet mod hjemmemarkedet.

Men fælles regler og harmonisering kan også købes for dyrt. Vi ønsker ikke tilpasninger i nedadgående retning, når vi taler om sundheds- og miljøbeskyttelse i bred forstand. Det må være sådan, at de lande, der er længst fremme, trækker de andre op, samtidig med at de, som er længst fremme, ikke bremser i bestræbelserne på stadig at gøre det bedre. Det bør gælde i EU bestående af 12 lande, men også når vi bliver 16 og flere.

Heldigvis kan man da også som den absolutte hovedregel slå fast, at vi i langt hovedparten af tilfældene kan bakke op omkring de beslutninger, der træffes i EU, netop fordi vi bl.a.